

Spil. Føfter jeg saaledes Bliffet paa de Punkter, som for mig staa som de afgjort vigtigste — det kan jo være, at andre Punkter ere vigtigere for Andre, — men for mig staa som de afgjort vigtigste de Punkter, som angaa vort Forsvarsvæsen, saa er jo det ærede Flertals Grund til ikke at gaa ind paa dem, at det betragter dem som Dele af den Plan til overordentlige Foranstaltningers Fremme, hvorom Striden dreiede sig i forrige Samling, og som endnu fremtræde uden at være ledsagede af det, som fra Flertallets Side er blevet paapeget for at gaa ind paa nogen af dem, nemlig en overordentlig Stat. Nu deler jeg, som bekendt, ogsaa den Opfattelse, at naar vi skulle gaa til en større overordentlig Udvidelse af vort Forsvarsvæsen, som kræver store Udgifter, skulle vi ogsaa gaa til at søge tilsvarende overordentlige Indtægter gennem Stat paa Formue og Indtægt, men det foreskommer mig, at det, som her er forlangt, ikke gaar ud paa at skabe noget Nyt eller noget meget Storartet, men gaar ud paa at forbedre, at styrke de Forsvarsværker, som vi have — for nærmere at betegne det, de nuværende Søfter — at fuldføre Bygningen af de Krigsskibe, som ere paabegyndte, og at anstafte Skys ikke til nye Forsvarsværker, men til Brug for dem, vi allerede have. Nu staa det for mig, som om dette kun meget uegentlig kunde kalbes overordentlige Forsvarsforanstaltninger, og at man saaledes der ikke er saa berettiget, som man var i forrige Samling med Hensyn til, hvad der da blev foreslaaet, til at kræve, at man for at gaa ind derpaa tillige ved Siden deraf skulde have en saadan overordentlig Stat. En Del af det, som den høitærede Krigsminister har forlangt, kunde maasse, saa hensigtsmæssigt og nødvendigt den ærede Krigsminister end kunde anse det for at være, dog blive udsat til en senere Tid, hvis der derom ikke kan komme en Overenskomst. Ser jeg hen til de andre store Stridsspørgsmaal, nemlig Theatrets Lukning førstkommande 1ste Juli, saa staa det ligeledes for mig, som om dette Spørgsmaal heller ikke er af den Betydning, at man derpaa skulde sætte noget Stort i Fare og i Bøve, al den Stund det ærede Flertal alligevel ikke vil have Theatret ophævet, men netop bibeholdt som Statsinstitution, og al den Stund den foreslaaede Foranstaltning med Theatrets Lukning og eventuelle Droning senere neppes vilde blive mindre kostbar, end hvis man bevilgede det høist Forspønde for at holde det gaende. Naar man saa fra den Side har ment, at det vilde være en god Løstestang til at sjerne enten en Minister eller Ministre fra Tabouetterne, er jeg bange for, at Udsaldet vil vise, at det netop er en meget uheldig Løstestang, man der har faaet fat paa. Men paa den anden Side staa det saaledes for mig, at, naar man fra det andet Thing eller fra Mindretallets Standpunkt her struer et slikt Spørgsmaal som det om de meget omtalte Stiftsmidlers

Stilling paa eller Iffe-Optagelse paa Finantsloven op til en betydelig Høide, saa tror jeg heller ikke, at dette Punkt bør betragtes som Noget, det var værd at føre os ind i en alvorlig konstitutionel Konflikt for. Det hører ikke til de Ting, som gjøre Brud paa eller berøre det saa meget omtalte Normalbudget, som man mener ikke maa røres, al den Stund det vedrører en temmelig ny Foranstaltning af den ærede Minister. Ligeledes staa det for mig, som om man fra denne Side ikke gjør Ret i at opfrue til et stort Stridspunkt Spørgsmaalet om Skolelærernes Lønningstillæg, thi det kan dog vistnok ikke have en saa overordentlig Betydning, under hvilken Form dette i sig selv meget nødvendige Tillæg gives for et Aar. Om en hel Del andre Punkter skal jeg ikke tale. Kun saa Meget vil jeg sige, at jeg ikke tror, at det vil være til Vre hverken for Regjeringen, Landstinget eller Mindretallet her i denne Sal, om det skulde komme til at staa i Historien, skrevet af den ubejftkelige Historieffriker, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Bille) igaar nævnte for os, at sliige Spørgsmaal som Kronborg Amtstue og andre af lignende Bestaffenhed skulde have ført os ind i en ulykkelig og maasse uløselig konstitutionel Konflikt. Naar man nu fra begge Sider med saa stor Sikkerhed for ikke at sige Driftighed taler om, hvor let man har ved at paatage sig Ansvar for, hvad der vil komme, idet man siger, at man bare skal staa fast, at man skal kæmpe Striden ud, føre Striden til Ende, saa skal jeg ærlig indrømme, at jeg ikke forstaa denne Tale. Det staa for mig saaledes, at vi ikke have noget som helst forfatningsmæssigt Middel til at komme til en god og taalelig Ende paa denne Sag, her er Tale om, end en endelig Overenskomst mellem de forskjellige Afdelinger i den lovgivende Myndighed. Hvorledes man end ellers vil betragte den Stilling, som de to Thing indtage til hinanden, hvorledes man end ser paa deres Ligeberettigelse, saa tror jeg ikke, at det kan negtes, at det er en afgjort Kjendsgjerning, at der ikke kan komme nogen Lov ud, hvis det ene af Thingene udelukkende staa paa Sit, — en Lov kan forhindres derved, men en Lov kan ikke komme ud, alene ved, at hvert Thing staa paa Sit, men kun ved, at de enes derom — og følgerlig heller ikke nogen Finantslov.

Naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Bille) igaar omtalte tidligere Fællesudvalg og, dersom jeg ikke tager feil, førte den Anke over dem, at de kun altfor meget havde været tilbøielige til at træffe Overenskomster og komme til Enighed, saa at de endog ikke havde betænkt sig paa at offre Ministerier for at opnaa denne Enighed, saa synes det mig at være en mindre berettiget Anke. Det kan jo gjerne være, det skal jeg ikke benegte, at det kan betragtes som et meget dyrebart og kostbart Offer at offre et